

Sygn. akt III KK 447/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Jan Bogdan Rychlicki (sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Teresa Jarosławska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika oraz B. L. -
upoważnionego przedstawiciela Urzędu Celnego w C.

w sprawie **M. C. i P. K.** uniewinnionych od zarzutu popełnienia przestępstwa
skarbowego

określonego w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 28 marca 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Urząd Celny w C. na ich niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 13 czerwca 2013 r., sygn. akt [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 7 lutego 2013 r., sygn. Akt [...],

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę M. C. i P. K. przekazuje
Sądowi Okręgowemu w O. do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Urząd Celny w Ciechanowie oskarżył:

M. C. o to że:

„w okresie od 29.03. 2011 r. do 20.10.2011 r. w miejscowości Ł. w lokalu Pizzeria „L.” przy ul. O.[...], jako właściciel firmy „M. S.” M. C. z siedzibą w W. ul. S. [...] zajmując się sprawami gospodarczymi firmy, działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. właścicielem firmy Pizzeria „L.” z siedzibą w Ł. ul. O.[...], urządzał gry na automacie „APEX MULTI MAGIC o nr [...]” wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych udostępnionym do publicznego korzystania, działając w celach komercyjnych, na którym prowadzone gry mają charakter losowy, co stanowi naruszenie przepisów art. 2 ust. 3-5, art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 ze zm.),

tj. o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.;

P. K. o to, że

„w okresie od 29.03. 2011 r. do 20.10.2011 r. w miejscowości Ł. w lokalu Pizzeria „L.” przy ul. O.[...], zajmując się sprawami gospodarczymi firmy „M. S.”, działając wspólnie i w porozumieniu z M. C. urządzał gry na automacie „APEX MULTI MAGIC o nr.[...]” wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych udostępnionym do publicznego korzystania, działając w celach komercyjnych, na którym prowadzone gry mają charakter losowy, co stanowi naruszenie przepisów art. 2 ust. 3-5, art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr. 201, poz. 1540 ze zm.),

tj. o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.”.

Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z dnia 7 lutego 2013 r. sygn. akt: [...] uznał ich za winnych zarzucanego im przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył im kary grzywny po 40 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. orzekł przepadek automatu do gier „APEX MULTI MAGIC nr [...]” przechowywanego w magazynie Izby Celnej w W. wg pokwitowania nr [...], kluczy do ww. automatu w ilości 5 sztuk z zawieszka o nr. [...] przechowywanych w magazynie Izby Celnej w W. wg pokwitowania nr [...] oraz

pieniędzy w kwocie 630 zł przechowywanych w kopercie nr [...] w Wydziale Finansowo – Księgowym Izby Celnej w W. wg pokwitowania nr [...].

Apelacje od wyroku wniósł obrońca oskarżonych. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił w każdej apelacji:

„- obrazę prawa materialnego, a to:

- art. 1 § 1 ustawy z dnia 10 września 1999 r. - Kodeks karny skarbowy (Dz. U. 1999, Nr 83, poz. 930), zgodnie z którym odpowiedzialności karnej za przestępstwo skarbowe podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełniania, przez jego niezastosowanie, podczas gdy w okolicznościach niniejszej sprawy nie można uznać, aby oskarżony popełnił czyn zabroniony przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia;
- art 107 § 1 k.k.s. przez jego błędne zastosowanie, a w konsekwencji uznanie, że oskarżony swoim zachowaniem opisanym w akcie oskarżenia wyczerpał znamiona przestępstwa, mimo iż przepis ten nie powinien mieć zastosowania w niniejszej sprawie, jako że przepisy ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. 2009, Nr 201, poz. 1540), a w szczególności art. 14 ust. 1 ww. ustawy nie mogą być stosowane w polskim systemie prawnym, gdyż stanowią „przepisy techniczne” w rozumieniu dyrektywy nr 98/34 Parlamentu Europejskiego i Rady, a w konsekwencji przepisy takie są nieskuteczne i nie mogą być podstawą rozstrzygnięć sądowych;
- błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę wyroku, który miał wpływ na treść orzeczenia przez przyjęcie, że znajdujące się w lokalu oskarżonego P. K. urządzenie należące do oskarżonego M. C., na którym prowadzone były gry, ma charakter gry na automatach i gry losowej, podczas gdy w rzeczywistości jest to urządzenie, na którym prowadzi się gry o charakterze zręcznościowym i rozrywkowym;
- błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę wyroku, który miał wpływ na treść orzeczenia przez uznanie (w sposób dorozumiany, gdyż w uzasadnieniu Sąd kwestii tej w ogóle nie podnosi), że oskarżonemu można przypisać winę, podczas gdy w rzeczywistości okoliczności sprawy — posiadanie przez oskarżonego M. C. opinii technicznej nr 94/10 sporządzonej

przez rzeczoznawcę technicznego Z. S., a w apelacji dotyczącej P. K. jest mowa o posiadaniu opinii przez współoskarżonego C. oraz fakt, że urządzenie do gry nie miało możliwości bezpośredniej wypłaty wygranej wskazują, że trudno było oczekiwać, aby oskarżony był świadomy tego, że udostępniając miejsce pod urządzenie do gier mógł popełnić przestępstwo i miał wolę popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa;

- naruszenie przepisów postępowania, a to art. 424 § 1 i 2 k.p.k., które miało wpływ na treść orzeczenia, przez brak wyjaśnienia w uzasadnieniu podstawy prawnej wyroku, niewyjaśnienie podstaw odpowiedzialności i winy oskarżonego oraz brak przytoczenia okoliczności, które Sąd I instancji miał na względzie przy wymiarze kary”.

Skarżący na podstawie tak podniesionych zarzutów wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów, a w wypadku niepodzielenia tych wniosków wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 13 czerwca 2013 r., sygn. [...] zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił oskarżonych M. C. i P. K. od popełnienia zarzucanych im czynów.

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwrócił M. C. dowód rzeczowy w postaci automatu do gier „APEX Multi MAGIC nr [...]” przechowywanego w magazynie Izby Celnej w W., klucze do ww. automatu przechowywane w magazynie Izby Celnej w W. oraz pieniądze w kwocie 630 złotych przechowywane w kopercie nr [...] w Wydziale Finansowo – Księgowym Izby Celnej w W. wg pokwitowania nr [...] (...).

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku sąd odwoławczy w całości podzielił zarzuty podniesione w apelacjach obrońcy oskarżonych. Jak zauważył, podstawową kwestią pozwalającą na wydanie orzeczenia uwalniającego oskarżonych od winy była tzw. nienotyfikacja przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, dalej u.g.h. w świetle wyroku Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 lipca 2012 r. dalej ETS. W ocenie sądu odwoławczego, przepisy prawa krajowego regulujące zasady urządzania gier, o których mowa w art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 u.g.h. są przepisami

technicznymi, co powoduje zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 11 dyrektywy nr 98/34 Parlamentu Europejskiego obowiązek państwa członkowskiego notyfikowania Komisji Europejskiej wszelkich projektów, regulacji technicznych przed ich przyjęciem. Skoro przepisy u.g.h. (art. 6 i 14) nie zostały notyfikowane przez państwo polskie, zatem nie mogą stanowić podstawy *in concreto* odpowiedzialności oskarżonych w rozumieniu art. 1 § 1 k.k.s. Nadto z wywodów sądu odwoławczego wynika, że niezależnie od tej kwestii w sprawie oskarżonych zaistniały okoliczności pozwalające na wydanie orzeczenia zmieniającego orzeczenie sądu pierwszej instancji. Były to: świadomość oskarżonych co do rodzaju i właściwości automatu do gier APEX MULI MAGIC nr [...] w świetle wydanej przez rzeczoznawcę Z. S. opinii na zlecenie oskarżonego C., że automat ten jest automatem do gry zręcznościowej, wadliwość opinii sporządzonej przez biegłego A. C. z uwagi na brak jego kwalifikacji do badania tego rodzaju urządzeń, zaniechanie Urzędu Celnego w C. w zakresie postępowania na podstawie art. 2 ust. 6 i 7 u.g.h., warunki zawarcia umowy podnajmu powierzchni w lokalu Pizzeria „L.” na użytkowanie przedmiotowego automatu do gry (por. s.7-8 uzasadnienia). Powyższe okoliczności zdaniem sądu odwoławczego powodują, że brak jest podstaw do przypisania oskarżonym działania z winy umyślnej, „brak jest też podstaw w ogóle do twierdzenia, że zabezpieczona gra jest automatem w rozumieniu przepisów u.g.h.”.

Kasację od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego na niekorzyść wniósł Urząd Celny w C. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił:

„1. Rażące naruszenie prawa materialnego, mianowicie art. 1 § 1 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. nr 201, poz. 1540 ze zm.), poprzez przyjęcie, że oskarżeni nie popełnili przestępstwa, o którym mowa w art. 107 § 1 k.k.s., albowiem ustawa o grach hazardowych, w tym jej art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 nie obowiązuje z powodu braku procedury notyfikacji.

2. Rażące naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 4 i art.7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez wybiórcze potraktowanie przez sąd dowodów i pominięcie w uzasadnieniu wyroku wszechstronnej i całościowej analizy odnośnie wiarygodności lub niewiarygodności całokształtu dowodów, których treść wskazuje na możliwość

dokonania ustaleń faktycznych odmiennych od przyjętych przez sąd, co skutkowało przyjęciem przez sąd braku winy oskarżonych i uniewinnieniem oskarżonych, zatem miało istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

3. Rażąco naruszenie przepisu postępowania tj. art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez wskazanie, iż Urząd Celny w C. winien wystąpić, zgodnie z art. 2 ust. 6 ustawy o grach hazardowych, do Ministra Finansów o wydanie decyzji rozstrzygającej czy gra jest grą losową, zakładem wzajemnym albo grą na automacie, co doprowadziło do uznania, iż brak było znamion strony przedmiotowej czynu zabronionego, a w konsekwencji do uniewinnienia oskarżonych, zatem miało istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia”.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w O. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W uzasadnieniu kasacji skarżący odnosząc się do kwestii tzw. nienotyfikacji przepisów technicznych, o których mowa wyżej, zaakcentował, że sąd odwoławczy dokonał błędnej wykładni art. 107 § 1 k.k.s. w świetle wyroku ETS z dnia 19 lipca 2012 r. C-213/11, bowiem przepisy ustawy o grach hazardowych stanowią „potencjalne przepisy techniczne”. W związku z czym ich projekt powinien zostać przekazany Komisji Europejskiej zgodnie z art. 8 ust. 1 akapit 1 dyrektywy 98/34 Parlamentu Europejskiego i Rady Europy i w wypadku ustalenia, iż przepisy te wprowadzają warunki mogące mieć istotny wpływ na właściwości lub sprzedaż produktów, dokonanie takiego ustalenia należy do sądu krajowego. W ocenie skarżącego przepisy ustawy, które nie zostały notyfikowane w rozumieniu powołanej wyżej dyrektywy nadal obowiązują w porządku krajowym i zachowują moc wiążącą (por. postanowienie Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 8 maja 2013 r. sygn. akt: V KZ123/12, postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 21 marca 2013 r., sygn. akt VII KZ 72/13). Autor kasacji odnosząc się do pozostałych kwestii związanych z umyślnością działania oskarżonych wskazał, że sąd odwoławczy dokonał dowolnej oceny zebranego materiału dowodowego, która razi uproszczeniami w zakresie wyprowadzonych wniosków z postępowania oskarżonych, w tym w zakresie właściwości technicznych przedmiotowego automatu, nieodniesienia się do wyniku przeprowadzonego eksperymentu procesowego, wniosków opinii biegłego A. C. poprzestając li tylko na

zakwestionowaniu jego uprawnień, uznanie opinii rzeczoznawcy Z. S. jako zupełnej i jasnej, co do rodzaju automatu do gry będącego własnością oskarżonego C., zaniechania przez Urząd Celny w C. sporządzenia wniosku do ministra właściwego do finansów publicznych o wydanie decyzji, czy gra na tymże automacie jest grą w rozumieniu art. 2 ust. 6 i 7 u.g.h.

W odpowiedzi na kasację obrońca M. C. wniósł o oddalenie tej kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył.

Zgodnie z treścią art. 536 k.p.k., Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym – tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455.

Co do zarzutu podniesionego w pkt. 1 kasacji.

Przyznać należało rację skarżącemu, że sąd odwoławczy dokonał błędnej wykładni przepisu art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i w zw. z art. 6 ust.1 i art. 14 ust. 1 u.g.h. poprzez przyjęcie, że oskarżeni nie popełnili przestępstwa z powodu braku procedury notyfikacji cyt. przepisów tejże ustawy.

Przepis art. 107 § 1 k.k.s. penalizujący m.in. urządzenie gry na automacie wbrew przepisom u.g.h. ma charakter blankietowy. W związku z tym w zakresie znamion czynu zabronionego określającego sprawstwo „odsyła” do przepisów u.g.h.

Jakkolwiek argumentacja skarżącego w tej mierze jest trafna i Sąd Najwyższy ją akceptuje, to na potrzeby postępowania kasacyjnego w związku z wywodami sądu odwoławczego oraz rodzajem rozstrzygnięcia sądu kasacyjnego należało odwołać się do rozważań Sądu Najwyższego przedstawionych w postanowieniu z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt I KZP 15/13 (OSNKW 2013, z.12, poz. 101). Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie w pełni aprobuje poglądy przedstawione w cytowanym postanowieniu i wywody zaprezentowane w jego uzasadnieniu i nie widząc celowości szerszej argumentacji na potrzeby niniejszej sprawy należało li tylko zasygnalizować następujące kwestie.

W powołanym wyżej wyroku ETS z dnia 19 lipca 2012 r.(sprawa C – 213 /11) interpretacja art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/ WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielenia informacji (...) odnosiła się do przepisów przejściowych i dostosowujących ustawę o grach

hazardowych (art. 129 ust. 2, art. 135 ust. 2 i art. 138 ust. 1), a nie do przepisów zawartych w art. 6 i 14 u.g.h. Jasne jest też stanowisko Trybunału, że ww. przepisy stanowią „potencjalne przepisy techniczne”, zaś ostateczne ustalenie ich charakteru należy do sądów krajowych z uwzględnieniem tego, czy wprowadzają one warunki mogące mieć istotny wpływ na właściwości i sprzedaż produktu. Ewentualne przyjęcie, że przepisy te mają charakter przepisów technicznych nie powoduje, że sądy krajowe mogą odmówić ich zastosowania jako regulacji do których odsyła art. 107 § 1 k.k.s. tylko z tego względu, że nie został dopełniony obowiązek notyfikacji Komisji Europejskiej. Jak zaakcentował to Sąd Najwyższy we wspomnianym postanowieniu, istotną okolicznością „którą trzeba uwzględnić przy ocenie skutków niedopełnienia obowiązku notyfikacji” jest fakt, że w polskim systemie prawnym najwyższym aktem normatywnym jest Konstytucja RP oraz kompetencja Trybunału Konstytucyjnego do oceny zgodności umów międzynarodowych z Konstytucją. Z tego też względu jakkolwiek polskie sądy zgodnie z zasadą samodzielności jurysdykcyjnej (art. 8 k.p.k.) są niezależne i podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom (art. 177), to jednakże nie mają umocowania prawnego, ażeby samoistnie stwierdzić niezgodność ustawy z umową międzynarodową, czy też z ustawą zasadniczą. Dopóki ustawa nie utraciła mocy obowiązującej, sądy obowiązane są stosować jej przepisy. Nie ulega też najmniejszej wątpliwości, że naruszenie obowiązku notyfikacji de facto oznacza wadliwość procesu stanowienia prawa. Ustawa zasadnicza nie przewiduje jednak, by notyfikacja była kryterium ważności stanowionych w Polsce przez ustawodawcę aktów prawnych, a tym samym nie warunkuje obowiązywania tych norm. W związku z tym silnie akcentowane w tym postanowieniu są wywody, że brak notyfikacji jest naruszeniem konstytucyjnego trybu ustawodawczego, a zatem sądy stosujące prawo obowiązane są zwrócić się do Trybunału Konstytucyjnego ze stosownym pytaniem prawnym w tej mierze, zawieszając jednocześnie postępowanie (art. 22 § 1 k.p.k.), w którym miałyby dojść do zastosowania wadliwie ustanowionego przepis (por. też wyrok SN z dnia 8 stycznia 2014 r., IV KK 183/13 niepubl.). I tak powinien postąpić sąd odwoławczy w związku z zarzutem podniesionym w apelacjach obrońców oskarżonych. W związku z tym należało stwierdzić, że wspomniana obraza przepisów prawa materialnego przez sąd

odwoławczy była rażąca i miała istotny wpływ na treść orzeczenia w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k.

Co do pozostałych dwóch zarzutów podniesionych w pkt. 2 i 3 kasacji. Są one zasadne. W uzasadnieniu kasacji przedstawiono argumentację, którą Sąd Najwyższy akceptuje w całej rozciągłości. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że sąd odwoławczy w sposób rażąco dowolny, z naruszeniem art. 7 k.p.k. dokonał oceny zebranego materiału dowodowego, a niektóre dowody (wyniki eksperymentu, opinia biegłego powołanego przez Urząd Celny w C., warunki umowy podnajmu - § 5) pozostały poza polem jego rozważań. Jest to konsekwencją nie tylko rażąco błędnej interpretacji przepisów u.g.h. ale również przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323 ze zm.), która jakkolwiek nie miała wprost zastosowania w niniejszej sprawie, jednakże regulacje tam zawarte pozwoliłyby sądowi odwoławczemu na prawidłową wykładnię art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i w zw. z art. 6 i 14 u.g.h. W ocenie Sądu Najwyższego nie ulega najmniejszej wątpliwości, że przepis art. 2 ust. 7 u.g.h. skierowany jest wyłącznie do podmiotu prowadzącego działalność w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach, a nie do organu Służby Celnej (por. art. 2 ustawy o Służbie Celnej). Potwierdzeniem tego są określone regulacje, przewidziane w art. 23a, art. 23b i art. 23c u.g.h. Wniosek, o którym mowa w art. 2 ust. 7 u.g.h. określony podmiot kieruje do ministra właściwego do spraw finansów publicznych, który podejmuje stosowną decyzję (ust. 6 u.g.h.). Z kolei brak tej decyzji, zważywszy na samodzielność jurysdykcyjną sądu (art. 8 § 1 k.p.k.), „nie stanowi przeszkody do dokonania takiego ustalenia w postępowaniu karnym skarbowym, jako warunkującego wypełnienie przedmiotowego znamienia przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s.” (por. szersze rozważania postanowienia SN z dnia 28 sierpnia 2013 r., sygn. V KK 15/13, OSNKW 2014 z. 1, poz. 6). W tej sytuacji wywody sądu odwoławczego są rażąco błędne i de facto były konsekwencją obrazy przepisów prawa procesowego art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz 424 § 1 pkt 2 k.p.k. i miały istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia (art. 523 § 1 k.p.k.).

Podsumowując, w uwzględnieniu kasacji oskarżyciela publicznego – Urzędu Celnego w C. należało uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę Sądowi

Okręgowemu w O. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Rozpoznając sprawę sąd odwoławczy – związany zapatrywaniami prawnymi wyrażonymi wyżej (art. 518 k.p.k. w zw. z art. 442 § 3 k.p.k.) – obowiązany będzie do ustalenia i oceny wszystkich istotnych okoliczności sprawy w zakresie znamion zarzucanego oskarżonym przestępstwa skarbowego.

W szczególności sąd odwoławczy winien odnieść się do ustaleń co do właściwości technicznych przedmiotowego automatu do gry w świetle opinii biegłego powołanego przez Urząd Celny w C., bądź też jeżeli uzna to za celowe przeprowadzić dowód z opinii innego biegłego oraz wszechstronnie rozważyć kwestie związane ze świadomością M. C. i P. K. co do prowadzenia przez nich działalności w zakresie gier na automatach mając m.in. na uwadze warunki zawartej przez nich umowy podnajmu na użytkowanie tegoż automatu.

Z tych też względów orzeczono jak na wstępie.